

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο Ρενέ Λαμπέρ δεν ήταν ποτέ ευτυχισμένος. Ήταν τό έβδομο ή τό όγδοο από τά δώδεκα παιδιά πού είχαν φέρεϊ στον κόσμο οί γονείς του, δίχως ποτέ νά συλλογισθούν πώς θά κατάφερναν νά τ' αναθρέψουν. Κι' έτσι, μέσα στίς τρείς κάμυρες του σπιτιού τους, όπιου καθόταν όλη ή οικογένεια, τά κορίτσια σ' ένα δωμάτιο και τ' αγόρια σ' ένα άλλο, τά παιδιά έτρωγαν πιό πολύ ξύλο παρά φαγητό.

Ο πατέρας τους, ό γερω-Λαμπέρ ήταν λογιστής σ' ένα έργαστάσιο και γύριζε κάθε βράδυ από κεί πέρα μ' έναν μαρτυρικό πονοκέφαλο. Η μητέρα τους πάλι, πού δεν ήξερε ή δύστυχη πώς νά θρέψη όλο αυτό τό παιδομάζεμα, αναστάτωνε διαρκώς τό σπίτι με τά ξεφωνητά της και τίς «ατάρες της. Μά, κατά βάθος, είχε καλή καρδιά και πονούσε τίς κόρες της και τούς γιούς της.

Έτσι, σέ ηλικία δώδεκα χρονών, ό Ρενέ, μόλις «κόλλησε» σέ μιá τάξι, παράτησε τό σχολείο και έπιασε δουλειά σ' ένα συμβολαιογραφείο. Ο γερω-Λαμπέρ είχε ένα

σωρό προλήψεις: όπως ήταν κι' αυτός υπάλληλος, ήθελε όλους τούς γιούς του γραφιάδες κι' όλες τίς κόρες του δακτυλογράφους ή πωλήτριες στά έμπορικά. Ο μόνος, όμως, επαναστάτης απ' όλα τά παιδιά ήταν ό Ρενέ. Από τό συμβολαιογραφείο πήγε υπάλληλος σέ μιá Τράπεζα. Μά κι' εκεί δεν άργησε νά τά θαλασσόση και τότε πήρε την άπόφαση νά πραγματοποιήση τό μεγάλο όνειρο τής ζωής του: νά γίνη μηχανικός. Έπιασε, λοιπόν, δουλειά σ' ένα γκαράζ και μόλις φόρεσε τή λαδωμένη «φόρμα» κι' άρχισε νά κερδίζη ένα καλό μεροκάματο, παράτησε άμέσως τό σπίτι κι' έφυγε γιά νά ζήση μόνος του και νά δημιουργήση τό μέλλον του.

Μά ποιό μέλλον; Ο Ρενέ δεν είχε καμμιá φιλοδοξία. Δεν έλεγε ποτέ του, όπως τόσα και τόσα παιδιά: «Όταν θά γίνω μεγάλος...» Δεν είχε κανένα όνειρο και μόνο όταν, σέ ηλικία δεκαοχτώ χρονών, έφαγε δυό ήχηρούς μπάτσους από ένα κορίτσι, κατάλαβε ξαφνικά ότι ό μόνος σκοπός τής ζωής του ήταν ό έρωσ. Αί-τοι οί μπάτσοι ήσαν γι' αυτόν σαν μιá άποκάλυψις! Ο έρωσ, ναι, ήταν ό σκοπός τής ζωής του, μά όχι ό αισθηματικός έρωσ, αλλά ό έρωσ τής εφήμερης περιπέτειας. Ο Ρενέ πίστεψε πώς ήταν γεννημένος γιά κατακτητής, γιά γόης. Αφού τόσοι άλλοι τά κατάφερναν μιá χαρά κι' επαιζαν τό ρόλο του Δόν Ζουάν, γιατί δεν θά τά έβγαζε πέρα κι' αυτός; Γιά τίς γυναίκες, ή άνδρική ώμορφιά δεν έχει καμμιá σημασία. Έκείνο πού παίζει τόν σπουδαιότερο ρόλο είναι τό θράσος.

Όστόσο, εκείνοι οί δυό μπάτσοι ήσαν γιά τόν Ρενέ ένα σκληρό μάθημα. Αν και δεν ήταν κακός, τόν έκαναν άμέσως έκδικητικό. Κι' έτσι, από τά πρώτα του έρωτικά βήματα, θεώρησε όλες τίς γυναίκες ως έχθρές του. Όλα λοιπόν τά μέσα ήσαν καλά γιά τήν έπιτυχία του σκοπού του, μά επειδή ή έπιτυχία αυτή δεν ήταν διόλου εύκολη, έγινε πιό σκληρός, κι' όταν ένας φίλος του τόν κοροΐδεψε μιá μέρα γιά κάποια έρωτική άποτυχία του, ό Ρενέ τού άπάντησε μ' ένα χαμόγελο όλο κακία:

— Περίμενε νά πέση καμμιá στά χέρια μου και τότε θά

ιδής τί θά πάθη!...

Έπειτα πήγε νά ύπηρετήση στο στρατό κι' όταν απέλυθη βρήκε μιá καλή θέσι πωλητού αυτοκινήτων σ' ένα κατάστημα. Ο στρατός τόν είχε αφήσει ίδιο. Ήταν πάντα ό έκδικητικός Ρενέ, με τήν πικρία στο στόμα και τίς σκληρές και μεταλλικές λάμπεις στά μαύρα μάτια του.

Έκείνο τόν καιρό, έπιασε δουλειά ως δακτυλογράφος στο κατάστημα μιá φτωχή μικρούλα, αδύνατη, χλωμή, δειλή, ένα πλάσμα πού είχε ανάγκη από προστασία και βοήθεια. Τήν έλεγαν Μαρία, Λίζα Μπροσού...

Ο Ρενέ ήταν ό πιό παληός υπάλληλος στο κατάστημα κι' έτσι φερνόταν με αυταρχικό τρόπο σ' όλους τούς άλλους. Η Μαρία Μπροσού τού φάνηκε από τήν πρώτη μέρα ότι ήταν τό κατάλληλο θύμα του και τής ρίχτηκε σαν φέιδι, με τόση πανουργία, ώστε ή δύστυχη δακτυλογράφος τά έγασε στήν άρχή κ' ύστερα έσκυψε τό κεφάλι, βέβαιη πώς δεν μπορούσε νά κάνη άλλοιώς κι' έγινε σκλάβο του. Μά ή σκλαβιά αυτή τήν ευχαριστούσε γιαντί ήταν έρωσ, έρωσ παράφορος, από μέρος της.

Ο Ρενέ όμως, όχι μόνο δεν τής έδινε τίποτε γιά νά τήν βοηθήση στή ζωή, αλλά τής έπαιρνε κιόλας τίς οικονομίες της. Θρονιάστηκε στο μικρό δωμάτιό της, επάνω στήν παληά Μονμάρτη κι' έγινε όλος ό κόσμος της, ό άφέντης και ό άπόλυτος κύριός της. Κάθε βράδυ, ή φτωχή Μαρία τού έτοίμαζε τό δείπνο, με χίλιες δυό στερήσεις, γιά νά τρώη καλά και νά πίνη τό κρασί του.

Κι' εκείνη τόν κύτταζε με θαυμασμό και τού ψιθύριζε θαμπωμένη:

— Αν ήξερες πόσο είμαι ευτυχισμένη, αγάπη μου!...

Τού Ρενέ, ωστόσο, τού άρεσε νά τήν κάνη νά κλαίη. Και μεθώντας συχνά τής έλεγε διάφορες ψευτικές ιστορίες, πού δεν θά τίς πίστευε καμμιá άλλη. Τής μιλούσε γιά φανταστικές φίλες πού τίς είχε βασανίσει και κατόπιν τίς είχε διώξει και γιά έρωτικά δράματα με ήρωα τήν άφεντιά του... Τής φερνόταν, τέλος, βάνουσα, σκληρά, πρόστυχα.

— Κορίτσια σαν κι' εμένα,

τής έλεγε, έχω όσα θέλω, φτάνει νά κάνω ένα νόημα... Όταν επήγαινε νά φάη με τούς γονείς του, έλεγε στή οίλη του πώς επήγαινε νά βρή μιá φιλενάδα του κι' όταν ξαναγύριζε, τήν εύρισκε πιό χλωμή, πιό αδύνατη, με τά μάτια βουρκωμένα από τά δάκρυα.

Σέ λίγο, όμως, βρήκε πώς τά μαρτύρια αυτά δεν έφταναν και προσπάθησε νά βρή κι' άλλα, πιό σκληρά, γιά νά βασανίση περισσότερο τήν δύστυχη Μαρία. Μιá μέρα, λοιπόν, συνεννοήθηκε με μιá γυναίκα τού δρόμου και κάθησε μαζί της έξω από ένα μπαρ, μπροστά από τό όποιο περνούσε ή Μαρία γιά νά πάη στο σπίτι της. Τήν πρώτη φορά, ή Μαρία, μόλις τόν είδε χλώμιασε περισσότερο, ζαλίστηκε, παραπάτησε και λίγο ακόμα θά σωριαζόταν λιπόθυμη στο πεζοδρόμιο. Έκείνος, όταν γύρισε στο δωμάτιό της, δίχως νά τής δώση καμμιá εξήγησι, άρχισε πάλι τίς γκρίνιες του και στο τέλος τής φώναξε πώς ήταν ελεύθερος νά κάνη ό,τι ήθελε. Αν έμενε μαζί της, ήταν γιαντί λυπόταν νά τήν παρατήση...

Η δύστυχη έτρεμε σύγκορμη στήν ιδέα ότι θά τήν αφή-

Τής φερόταν βάνουσα, σκληρά, πρόστυχα...

νε μιά μέρα. Έκρυσσε τὰ δάκρυά της καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπη, ἄλλαξε δρόμο καὶ δὲν περνοῦσε πειὰ μπροστά ἀπὸ τὸ μπάρ. Ἐκεῖνος τότε συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕνα καινούργιο μαρτύριο. Ἐνα βράδυ, λοιπὸν, δὲν πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὸ φτωχικὸ δωμάτιό της. Ἡ Μαρία πέρασε μιά ἐφιαλτικὴ νύχτα. Τὸ πρωτὶ, πράσινη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔκανε νὰ τρέξη στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα γιὰ νὰ δῆ μήπως εἶχε πάθει τίποτε, μὰ δὲν τὴν ἔπαιρνε ἡ ὥρα κι' ἔτσι βιάσθηκε νὰ πάη στὸ κατάστημα. Ἐκεῖ ὁ Ρενὲ τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Ἡ Μαρία, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ζητήσῃ καμμιά ἐξήγησι. Περιμένε νὰ φτάσῃ τὸ μεσημέρι, μὰ τότε, μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα της, ὁ Ρενὲ πῆρε τὸ καπέλλο του κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Πρέπει νὰ εἶμαι τρελλή γιὰ νὰ σ' ἀγαπάω ἔτσι! τοῦ εἶπε ξεσπῶντας σὲ λυγμούς.

Μὰ ἐκεῖνος, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ, ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ καθῆσῃ δυὸ μέρες μὲ τοὺς γονεῖς του, στὴν ἐξοχή. Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι ὁμως καφενεῖο, πρὶν φύγῃ, τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα.

«Ἀντίο, τῆς ἔγραψε. Πάω νὰ ζήσω μὲ μιά ἄλλη. Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ κρατήσῃς κάγια, γιὰτὶ δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐξαναγκάσῃς διὰ τῆς βίας νὰ σ' ἀγαπήσω. Ἐπειτα δὲν πρέπει, ἐπειδὴ σὲ λατῶμαι, νὰ καταστρέψω τὴ ζωὴ μου! Στὸ κατάστημα ὁμως θὰ βλέπωμᾶστε κάθε ἡμέρα, ὅπως πρῶτα...»

Αὐτὴ ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε κάθε μέρα, τὴν ἔκανε νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ ζωὴ της πειὰ εἶχε καταστήσει ἀνυπόφορη.

Ἄφησε τὸ γράμμα ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔκανε μιά μικρὴ προσευχὴ, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ σὰν σκύλος, ἄνοιξε τὸ ρουμπινέττο τοῦ γκαζιού κι' ἔπειτα ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι της.

Ὁ θάνατος δὲν ἄργησε νάρθῃ. Ὁ Ρενὲ στὸ μεταξὺ αὐτὸ λογάριζε τὴ χαρὰ ποὺ θὰ δοκίμαζε βλέποντάς τὴν νὰ ξαναγυρίζῃ στὸ κατάστημα πιδ χλωμὴ καὶ πιδ κλαμένη. Ἐπειτα, θὰ ξανακαθόταν πάλι μαζὺ της, γιὰ νὰ ἐπινοήσῃ κανένα ἄλλο μαρτύριο. Ὅταν ὁμως ἔμαθε τὸν θάνατό της, τὰ ἔχασε γιὰ μιά στιγμὴ κι' ἄρχισε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τύψεις.

— Τί ἀνόητη ποὺ ἦταν!... ψιθύρισε.

Μὰ ἡ τύψεις, σὰν πυρωμένα καρφιά, ἄρχισαν νὰ τοῦ τρυποῦν τὸ κεφάλι καὶ τὴν καρδιά. Τὸ περίεργο μάλιστα εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκες τὸν κύτταζαν τώρα μὲ κάποια συμπάθεια, περίεργες νὰ μάθουν, γιὰτὶ εἶχε αυτοκτονήσει γι' αὐτὸν ἡ Μαρία Μπροσού. Καὶ μερικὲς ἔδειξαν γρήγορα πὼς ἦσαν πρόθυμες νὰ τὸν παρηγορήσουν. Μὰ ὁ Ρενὲ, θέλοντας νὰ κἀνῃ τὸν κατακτητὴ, εἶχε γίνει ἕνας δῆμιος τοῦ ἔρωτος, γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε σπρώξει στὸ θάνατο τὴν δύστυχη Μαρία. Κι' ἔτσι, ἡ ἐκδίκησης τῆς μοίρας τὸν τιμώρησε σκληρὰ. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ρενὲ δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ κατακτήσῃ, οὔτε ν' ἀγαπήσῃ καμμιά ἄλλη γυναῖκα, γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ θλιθερὸ πτώμα τῆς Μαρίας, τὸ φάντασμα τῆς ἀδικοχαμένης κόρης!...

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΥΝΝΕ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ὁ διευθυντὴς κάποιου γνωστοῦ φρενοκομείου προσπαθεῖ νὰ τηλεφωνήσῃ κάπου. Ἡ τηλεφωνήτρια τοῦ λέει κάτι ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει, κι' ἔξω φρενῶν τῆς φωνάζει:

— Γνωρίζετε μὲ ποιὸν μιλάτε;

— Ὁχι! τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη. Ἀλλὰ γνωρίζω ποῦ εἶσθε!

* * *

Ὁ σ ὄ ζ υ γ ο ς.— Πέριεργο, τὸ ξυράφι μου δὲν κόβει καθόλου.

Ἡ σ ὄ ζ υ γ ο ς.— Πὼς συμβαίνει αὐτὸ, ἀγάπη μου; Χθὲς ποὺ ἔκοψα τοὺς κάλους μου, ἦταν ἐν τάξει!

— !...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομπᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός)
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντε Σεμουᾶ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πὼλ Φεβάλ.

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβετε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχμὰς 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
- «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
- Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.